

[Indenrigsministeren]

ret muligt ligesom at skrælle følelserne en lille smule af i de synspunkter, der er kommet herfra, sådan at vi har kunnet få den, føler jeg, seriøse debat, som jeg havde håbet på at vi kunne få. Hvorfor – skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Jeg er meget glad for, at der, så vidt jeg kunne lytte mig til, meget markant tegner sig en linje til nogle løsninger, som i høj grad går på det, som redegørelsen giver udtryk for. Jeg har lyttet mig til nogle klare signaler, som letter det videre arbejde med de lovforslag, som umiddelbart vil følge efter i dag.

Hvis jeg skal knytte nogle enkelte bemærkninger til de synspunkter, der er kommet, så lad mig tage spørgsmålet om flytning af Finsen først. Jeg er meget enig i det hovedsynspunkt, der har været her, at skal det ske – og det mener jeg altså også at det skal og har været glad for tilsagnet fra folkettingen om, at det ikke var så fjollet en løsning – så skal noget sådant selvfølgelig ske af hensyn til patienterne. Vi har et meget stort hensyn at tage til patienterne og dermed også til forskningen og videreudviklingen af behandlingen netop på dette område. Jeg mener ud af mit inderligste hjerte, at det sikrer vi bedst ved en overflytning til rigshospitalet. Jeg er ganske overbevist om, at en sådan flytning vil være til gavn for dem, det skal være til gavn for, altså patienterne.

Derudover skal der store investeringer til, hvis man skulle forblive på Finsen, og alligevel kunne man kun sikre en forbliven i 10–15 år, og det ville ikke være rimeligt. Dermed ville vi til stadighed sidde med en meget stor usikkerhed på området, og vi havde ikke løst nogen problemer. Det ville ikke være til gavn for patienterne, men det ville bestemt heller ikke være til gavn for medarbejderne.

Når jeg siger det sidste, er det naturligtvis, fordi en stadig usikkerhed på dette område i første række kommer patienterne til skade, fordi det engagement, som vel har været kendetegnet for netop Finseninstitutionen, og som vi andre har hørt berømmet – lad os kalde det både idealisme og korpsånd – vil gå tabt, hvis vi til stadighed udsætter Finsen for at skulle leve i usikkerhed. Alene af den grund mener jeg, at vi nu bliver nødt til at tage endelig stilling til, hvad det er, vi vil, og ikke i misforstået følsomhed skal bevare noget kun for en kortere årrække.

Jeg mener også, at der vil være mange behandlingsmæssige fordele ved en tættere koordination med rigshospitalets yderligere behandlingsfaciliteter. Det tror jeg også vil være til stor gavn både for patienterne og for medarbejderne på Finsen.

Jeg skal i øvrigt om Finsen kun sige til hr. Tommy Dinesen, at jeg ikke rigtig tror, at den lidt forskrækkede tone, som hr. Tommy Dinesen lagde for dagen, passer til diskussionen i dag på området. Den ville måske have passet for nogle år siden – det, jeg nu siger, skal ikke opfattes som en uforskammethed – men jeg synes nok, at nogle af de ting, som hr. Tommy Dinesen tog frem, ikke har lydt så klart fra personalet i den sidste tid, som hr. Tommy Dinesen gik ud fra.

Vi er i indenrigsministeriet i meget tæt kontakt med rigshospitalet om alle disse ting, og jeg vil gerne understrege, at når der skal ske en sådan overflytning, som der her er tale om, er det min inderligste intention, at vi skal have dette tætte samarbejde med rigshospitalet, sådan at vi kan sikre os, at alle i en sådan overflytningssituation kan føle sig så trygge som overhovedet muligt.

Jeg mener, det er vigtigt, at personalet hele tiden ved, hvad der skal ske, sådan at man ikke alene af usikkerhedsmæssige grunde bliver meget forsigtig. Jeg tror, det i virkeligheden er et spørgsmål om, at vi er seriøse og troværdige nok i den overflytningsfase, som jo altså vil komme til at strække sig over nogle år.

Jeg har også noteret mig til de konkrete spørgsmål, som hr. Tommy Dinesen stillede, at direktionen på rigshospitalet har bemærket med hensyn til den sengekapalet, som er foreslået, at den er afstemt med sygehuskommunernes behov i 1988 og rigshospitalets muligheder for fortsat at fungere som et ud-specialiseret sygehus med forsknings- og undervisningsforpligtelser. Det vil altså sige, at man i planen selv med reduceret sengeantal lever op til de intentioner, man selv har stillet sig.

Rigshospitalet har inden for de seneste tre år haft en markant stigning i produktiviteten, således at man med færre senge har kunnet forøge antallet af indlagte patienter, og der er iværksat foranstaltninger til afvikling af de urimeligt lange ventetider. Der er altså ikke tale om, at ventetiderne vil blive forlænget med dette her, tværtimod er det min store